

»Juuri kun luulet tietäväsi, mitä seuraavaksi tapahtuu,
Hoover iskee uuden käänteen tiskiini.»

– BUZZFEED

*Verityn
varjo*

Suomentanut Taina Wallin

COLLEEN WSOY
HOOVER

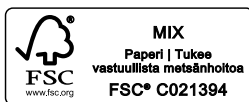
COLLEEN HOOVER

*Verityn
varjo*

SUOMENTANUT
TAINA WALLIN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Verity

Copyright © 2018 by Colleen Hoover

Suomenkielinen laitos © Taina Wallin ja WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49468-4

PAINETTU EU:ssa

On yksi ainut ihminen,
jolle voin omistaa tämän kirjan:

Tarryn Fisher.

Kiitos, että hyväksyt ihmisiin
kätkeytyvän pimeyden yhta lailla
kuin heissä olevan valon.

1

Ennen kuin veriroiskeet tavoittavat minut, kuulen miehen kallon murtuvan.

Vedän henkeä ja astun äkkiä takaisin jalkakäytävälle. Toinen kengänkorkoni takertuu reunakiveen, ja säilyttääkseni tasapainon otan tukea pysäköinti kielletty -liikennemerkkin tolpastä.

Vain muutama sekunti aiemmin mies seiso i edessäni. Olimme molemmat samassa ihmisjoukossa odottamassa valojen vaihtumista, kun hän yhtäkkiä astui ennen aikaan suojatielle, ja lava-auto törmäsi häneen. Yritin pysäyttää hänet ja syöksähdin eteenpäin – ja jäin haromaan ilmaa, kun hän kaatui. Ummistin silmäni, ennen kuin miehen pää jäi lava-auton pyörän alle, mutta kuulin poksahduksen kuin samppanjapullon korkista.

Mies oli itse syypää, tuijotti huolettomasti puhelintaan, oli luultavasti ylittänyt saman kadun ties kuinka monta kertaa ennenkin ilman että mitään oli tapahtunut. *Rutiinit joutuvat kuolemaan.*

Ihmiset haukkovat henkeä, mutta kukaan ei huuda. Onnettomuudessa osallisena olleen auton matkustajanpaikalla istunut mies hyppää ulos ja on saman tien polvilleen heidän autonsa alle jääneen miehen vierellä. Peräänny

kauemmas samalla kun useampikin ihminen ryntää eteenpäin auttaakseen. Minun ei tarvitse katsoa autonpyörän alla makaavaa miestä tajutakseni, että hän ei selviytynyt hengissä. Riittää, kun vilkaisen vielä hetki sitten valkoista paitaani – sille roiskunutta verta – ja tiedän, että ruumisautosta olisi hänelle enemmän hyötyä kuin ambulanssista.

Pyörähdän ympäri päästäkseni pois paikalta – jonnekin syrjemmälle vetämään henkeä – mutta valo on nyt vaihtunut vihreäksi, ja sankka väkijoukko ottaa valomerkillä vaa-rin ja alkaa liikkua sabotoiden yritykseni uida vastavirtaan tässä Manhattan-joessa. Jotkut ohittavat onnettomuuspaikan kohottamatta hetkeksikään katsetta puhelimistaan. Luovun yrityksistäni päästä eteenpäin ja jään odottamaan, että ihmisvyöry harvenee. Vilkaisen taakseni kohti onnettomuuspaikkaa, mutta varon katsomasta suoraan auton alle jäänyttä miestä. Lava-auton kuljettaja seisoo auton takaosan luona puhelin korvallaan, silmät suuriksi revähtäneinä. Kolme tai neljä ihmistä on jäänyt auttamaan. Muutamat, sairaalloisen uteliaisuutensa yllyttäminä, videoivat hirvittävää näkyä puhelimillaan.

Jos tämä olisi tapahtunut Virginiassa, näky olisi tyystin toisenlainen. Kaikki paikalle sattuneet pysähtyisivät katsomaan. Puhkeaisi paniikki, ihmiset kirkuisivat, uutistiimi olisi paikalla muutamassa minuutissa. Täällä Manhattanilla jalkakulkijan jääminen ajoneuvon alle on sitä vastoin niin tavallista, ettei se ole juuri muuta kuin epämukavuutta aiheuttava sattumus. Viivytyks liikenteen kulussa eräille, *pilalle mennyt vaatekerta toisille*. Näitä sattuu luultavasti niin usein, ettei tämäkään tapaus päädy edes lehtiin.

Vaikka joidenkin läsnä olevien ihmisten välinpitämättö-

myys häiritseekin minua, juuri sen vuoksi muutin kymmenen vuotta sitten tähän kaupunkiin. Minun kaltaiseni ihmiset kuuluvat ylikansoitettuihin suurkaupunkeihin. Mittasuhteitaan näin valtavassa paikassa juuri minun elämäntilanteeni on toisarvoinen, koska täällä on niin paljon ihmisiä, joiden tarinat ovat huomattavasti surkuteltavampia kuin minun.

Täällä olen näkymätön. Yhdentekevä. Manhattan on niin täynnä väkeä, ettei se piittaa minusta hittoakaan, ja minä rakastan Manhattania juuri siksi.

»Oletko loukkaantunut?»

Kohotan katseeni mieheen, joka koskettaa käsivarttani ja tarkastelee paitaani. Miehen ilmeessä on aitoa huolta, kun hän tutkailee minua päästä varpasiin mahdollisten vammojen varalta. Hänen reaktionsa kertoo minulle, että hän ei ole kovettuneimpia newyorkilaisia. Hän saattaa asua täällä nyt, mutta mistä hän sitten onkaan kotoisin, se paikka ei täysin onnistunut pieksemään hänestä empatiaa pois.

»Oletko loukkaantunut?» mies kysyy uudestaan ja katsoo tällä kertaa minua silmiin.

»En. Tämä ei ole minun vertani. Seisoin aivan sen miehen vieressä, kun...» Vaikenen. *Näin juuri äsken ihmisen menettävän henkensä.* Olin niin lähellä häntä, että päälleni roiskui hänen vertaan.

Muutin tähän kaupunkiin ollakseni näkymätön, mutta haavoittumaton en todellakaan ole. Olen kyllä työstänyt sitä – olen yrittänyt karaista itseni yhtä kovaksi kuin asfaltti jalkojeni alla. Se ei ole onnistunut kovinkaan hyvin. Kaikki se, mitä äsken jouduin todistamaan, laskeutuu painavaksi möykyksi vatsanpohjaani.

Nostan käden suuni peitoksi, mutta nykäisen sen äkkiä pois, kun sormeni osuvat johonkin tahmeaan. *Verta, myös huulillani*. Katson paitaani. Noin paljon verta, eikä pisaraakaan siitä omaani. Nipistän paidan kankaan peukalon ja etusormen väliin ja vedän sitä irti rinnastani, mutta se takertuu ihooni kohdista, joissa veriroiskeet ovat alkaneet kuivua.

Taidan tarvita vettä. Minua alkaa huimata, ja mieleni tekee hieroa otsaa ja nipistää nenänvartta, mutta en uskalla enää koskea itseäni. Katson tuntematonta miestä, joka pitää edelleen kiinni käsivarrestani.

»Onko sitä kasvoissani?» kysyn.

Mies puristaa suunsa viivaksi, sitten hän kääntää katseensa pois minusta ja tarkastelee katua, jolla seisomme. Hän osoittaa vähän matkan päässä olevaa kahvilaa.

»Tuolta löytyy varmasti WC», hän sanoo, asettaa kätensä ristiselälleni ja lähtee johdattamaan minua kahvilan suuntaan.

Katson kadun toisella puolella olevaa Pantem Pressin rakennusta, jonne olin matkalla, kun onnettomuus tapahtui. Olin niin lähellä. Alle kymmenen metrin päässä tapaamisesta, johon minun oli ehdottomasti osallistuttava.

Mietin, kuinka lähellä *omaa* määränpäättään äsken kuollut mies oli ollut.

Pysähdymme kahvilan eteen, ja tuntematon mies pitää minulle ovea auki. Nainen, jolla on kahvimuki kummassakin kädessä, yrittää työntyä ohitseni oviaukosta, mutta nähdessään paitani hän perääntyy vauhdilla kauas minusta, jolloin seuralaiseni ja minä pääsemme astumaan sisään. Lähden kohti naisten WC:tä, mutta ovi on lukossa. Saattajani työntää miesten WC:n oven auki ja viittoon minua seuraamaan.

Mies ei lukitse ovea perässämme, kävelee vain suoraan lavuaarin luo ja avaa hanan. Katson huojentuneena itseäni peilistä: näky ei ole niin paha kuin olin pelännyt. Poskillani on muutama jo kuivahtanut, tumma veritäplä, ja kulmakarvojen yläpuolelle on suihkunnut pienempiä pisaroita. Kaikeksi onneksi valtaosa verestä päätyi kuitenkin paidalleni.

Mies ojentaa minulle märkiä paperipyyhkeitä, ja pyyhin niillä kasvojani samalla kun hän kastelee toisen kourallisen. Nyt haistan veren pistävän hajun. Se lennättää ajatukseni aikaan, jolloin olin kymmenvuotias. Voimakas veren haju palasi mieleeni vuosien takaa.

Pidätän hengitystä, ettei pahoinvointi alkaisi uudelleen. En halua oksentaa. Tämän paidan sen sijaan haluan pois päältäni. *Nyt heti.*

Avaan napit vapisevin sormin, vedän paidan yltäni, panen sen lavuaariin ja valutan vettä päälle. Annan veden valua sillä aikaa, kun otan tuntemattomalta mieheltä toisen kourallisen märkiä käsipyyhkeitä ja alan pyyhkiä verta rinnuksiltani.

Mies lähtee kohti ovea, mutta sen sijaan, että soisi minulle hiukan omaa rauhaa, kun seison tässä ylläni kaikkein epäseksikkäimmät rintsikkani, hän lukitsee oven. Kukaan ei siis pääse kävelemään suoraan sisään ja yllättämään minua paidatta. Hänen ritarillisuutensa on levottomuutta herättävää ja tekee oloni epämukavaksi. Hermoni ovat kireällä, kun katson häntä peilin kautta.

Joku koputtaa oveen.

»Hetki vain», seuralaiseni sanoo.

Rentoudun hiukan. On helpottavaa ajatella, että oven takana on joku, joka kuulisi huutoni, jos minun pitäisi huutaa.

Keskityn veren putsaamiseen, kunnes olen varma, että olen saanut kaiken pois kaulaltani ja rinnaltani. Seuraavaksi tutkin hiukseni, kääntelen peilin edessä päätäni vuoroon kummallekin sivulle, mutta haalistuvan kinuskin väris-
ten hiusteni seasta ei erotu muuta silmiin pistävää kuin pari senttiä tummaa juurikasvua.

»Kuule», mies sanoo avatessaan vastasilitetyn valkoisen kauluspaitansa viimeistä nappia. »Pue tämä päällesi.»

Hän on jo riisunut pikkutakkinsa, joka roikkuu nyt oven-
nupista, ja heittää nyt yltään kauluspaidan, jonka alta paljas-
tuu valkoinen aluspaita. Mies on lihaksikas, minua pitempi.
Hukun hänen paitaansa. En voi mennä tapaamiseen se
päälläni, mutta muutakaan vaihtoehtoa ei ole. Otan vas-
taan paidan, kun hän ojentaa sen minulle. Nykäisen teli-
neestä käteeni muutaman kuivan paperipyyhkeen ja taput-
telen niillä ihoani, vedän sitten paidan päälleni ja alan napit-
taa sitä. Paita näyttää naurettavalta, mutta on tässä sentään se
hyvä puoli, että *minun* pääkoppani ei räjähtänyt jonkun toi-
sen paidalle. *Hopeareunus*.

Otan mären paitani lavuaarista. Sitä ei voi pelastaa, se
minun on vain hyväksyttävä. Nakkaan paidan roskikseen, tar-
tun sitten kiinni lavuaarin reunasta ja tuijotan peilikuvaani.
Kaksi uupunutta, autiota silmää tuijottaa takaisin. Hirveys,
jota ne ovat juuri joutuneet todistamaan, on tummentanut
niiden vaalean pähkinäruskean sameanruskeaksi. Hieron
kämmentyillä poskiani saadakseni niihin väriä, mutta ei se
auta. Olen kuolonkalpea.

Käännyn pois päin peilistä ja nojaan selkäni seinään. Seu-
ralaiseni käärii juuri solmiotaan kokoon. Hän työntää sen

pikkutakkinsa taskuun ja tarkastelee minua hetken. »En oikein erota, oletko rauhallinen vai shokissa.»

En ole shokissa, mutta olenko rauhallinenkaan – en tiedä. »En ole varma», myönnän. »Oletko sinä kunnossa?»

»Kaikki hyvin», mies sanoo. »Olen ikävä kyllä nähnyt pahempaakin.»

Kallistan päätäni ja koetan analysoida miehen arvoituksellisen vastauksen kerrostumia. Hän kääntää katseensa pois. Se saa minut katsomaan häntä entistäkin tarkemmin ja ihmettelemään, mikä hänen näkemänsä on voinut olla vielä pahempaa kuin nähdä ihmisen pään murskautuvan autonpyörän alle. Ehkä hän on sittenkin paljasjalkainen newyorkilainen. Tai ehkä hän työskentelee sairaalassa. Hänestä huokuu selaista pystyvyyttä, jota usein tapaa henkilöissä, jotka ovat vastuussa muista ihmisistä.

»Oletko sinä lääkäri?»

Seuralaiseni pudistaa päätään. »Olen kiinteistöalalla. Tai olin, aikaisemmin.» Hän astuu lähemmäs ja ojentaa kätensä, sipaisee jotakin pois paitani olkapäältä. *Hänen* paitansa olkapäältä. Laskiessaan kätensä hän jää hetkeksi tarkastelemaan kasvojani ja ottaa sitten askelen taaksepäin.

Miehen silmät ovat samanväriset kuin solmio, jonka hän tunki äsken taskuunsa. Chartreuse-liköörin väriset. Hän on komea, mutta jokin piirre hänessä saa minut pohtimaan, toivooko hän, että ei olisi. Vaikuttaa melkein siltä kuin hänen komeutensa vaivaisi häntä. Kuin se olisi sellainen puoli hänestä, jota hän ei haluaisi kenenkään panevan merkille. Hän haluaa olla näkymätön tässä kaupungissa. *Aivan kuten minäkin.*

Useimmat tulevat New Yorkiin siinä toivossa, että heidät löydetään. Me muut tulemme tänne piiloutuaksemme.

»Mikä sinun nimesi on?» mies kysyy.

»Lowen.»

Jotenkin tuntuu siltä kuin hän pysähtyisi hetkeksi, kun sanon nimeni, mutta sitä kestää vain pari sekuntia.

»Jeremy», hän sanoo, astuu lavuaarin ääreen, avaa hanan ja ryhtyy pesemään käsiään. Tuijotan häntä yhä kykenemättä vaimentamaan uteliaisuuttani. Mitä hän tarkoitti sanoessaan, että on nähnyt pahempaakin kuin tapaturma, jota äsken jouduimme todistamaan? Hän sanoi olleensa aiemmin kiinteistöalalla, mutta pahinkaan päivä kiinteistönvälittäjänä ei täyttäisi ihmistä sellaisella synkkyydellä, joka täyttää tämän miehen.

»Mitä sinulle on tapahtunut?» kysyn.

Seuralaiseni katsoo minua peilin kautta. »Mitä tarkoitat?»

»Sanoit, että olet nähnyt pahempaakin. Mitä olet nähnyt?»

Mies sulkee hanan ja kuivaa kätensä, kääntyy sitten katsomaan minua. »Haluatko oikeasti tietää?»

Nyökkään.

Hän nakkaa paperipyyhkeen roskikseen, työntää sitten kädet taskuihinsa. Hänen olemuksensa sukeltaa vielä astetta synkempään suuntaan. Hän katsoo minua silmiin, mutta hänen ja tämän hetken välillä on katko. »Nostin kahdeksanvuotiaan tyttärenteni ruumiin järvestä viisi kuukautta sitten.»

Vedän ilmaa keuhkoihini, käteni kohoaa solisluiden päälle. *Ei hänen ilmeessään synkkyyttä ollut. Se oli surua, epätoivoa.* »Olen hirveän pahoillani», kuiskaan. Ja niin olenkin. Pahoillani hänen tyttärensä vuoksi. Pahoillani, että utelin.

»Entä sinä?» mies kysyy. Hän nojaa pesualtaaseen kuin tämä olisi keskustelu, jonka hän on valmis käymään. Keskustelu, jota hän on odottanut. Odottanut, että tulisi joku, joka saisi hänen tragediansa tuntumaan vähemmän traagisilta. Niin ihminen toimii, kun häntä on kohdannut kauhoin ajateltavissa oleva asia. Sitä hakeutuu itsensä kaltaisten seuraan... sellaisten seuraan, jotka ovat vielä huonommassa jamassa... ja heitä käyttää hyväkseen, jotta itselle tapahtuneiden kamalien asioiden aikaansaama paha olo helpottaisi.

Nielaisen, ennen kuin avaan suuni: minun tragedian eivät ole mitään hänen kokemuksiensa verrattuina. Ajattelen viimeisintä tragediaani ja minua nolottaa sanoa se ääneen, niin mitättömältä se tuntuu juuri nyt. »Äitini kuoli viime viikolla.»

Mies ei reagoi kertomaani samalla tavoin kuin minä reagoin hänen tragediaansa. Hän ei reagoi millään lailla. Mietin, voisiko se johtua siitä, että hän oli toivonut minun vastoin käymiseni olevan omaansa pahempi. Sitä se ei ole. *Hän voitti.*

»Mihin hän kuoli?»

»Syöpään. Huolehdin hänestä kotonani koko viime vuoden.» Tämä tuntematon mies on ensimmäinen ihminen, jolle olen sanonut asian ääneen. Tunnen pulssin sykkivän ranteesani, joten nappaan siitä kiinni toisella kädelläni. »Poistu tänään asunnostani ensimmäistä kertaa moneen viikkoon.»

Katsomme toisiamme vielä jonkin aikaa. Haluaisin sanoa vielä jotain, mutta en ole koskaan ennen käynyt näin syvälistä keskustelua täysin vieraan ihmisen kanssa. Tavallaan haluaisin sen päättyvän, sillä miten tämä keskustelu voisi ylipäätään jatkua.

Ei mitenkään. Se vain loppuu.

Seuralaiseni kääntyy taas peiliin päin ja tarkastelee itseään, sukaisee irti päässeensä tumman hiussuortuvan takaisin paikalleen. »Minun täytyy lähteä: minulla on palaveri. Oletko nyt varmasti kunnossa?» hän kysyy katsoen minua peilin kautta.

»Joo. Olen ookoo.»

»*Olet ookoo?*» Mies kääntyy, toistaa sanat kuin kysymyksen, aivan kuin *ookoo* ei olisi hänestä yhtä rauhoittava vastaus kuin jos olisin vahvistanut *pärjääväni varmasti*.

»Olen ookoo», toistan. »Kiitos, kun autoit.»

Haluan hänen hymyilevän, mutta se ei sovi tähän hetkeen. Minua kiinnostaa tietää, miltä hänen hymynsä näyttää. Hymyilemisen sijaan hän kohauttaa kevyesti harteitaan ja sanoo: »Ookoo sitten.» Hän liikauttaa avatakseen oven. Hän pitää sitä auki minua varten, mutta en astu saman tien ulos, vaan katson häntä edelleen, en vielä aivan valmiina kohtaamaan ulkopuolista maailmaa. Arvostan hänen ystävällisyyttään ja haluaisin sanoa vielä jotakin, kiittää häntä jollain tapaa, tarjota vaikka kahvit tai palauttaa hänelle hänen lainaamansa paita. Huomaan, että hänen pyyteettömyytensä kiehtoo minua – sellainen on nykyään kovin harvinaista. Hänen vasemmassa kädessään välähtävä vihkisormus kuitenkin sysää minut lopulta liikkeelle, pois WC:stä ja kahvilasta ulos kadulle, jolla kuhisee nyt vieläkin enemmän väkeä.

Ambulanssi on saapunut ja tukkii liikenteen kumpaankin suuntaan. Kävelen takaisin onnettomuuspaikalle pohtien, onko minun tarpeen antaa todistajanlausunto. Jään odottelemaan lähelle erästä poliisia, joka kirjoittaa muistiin muiden

silminnäkiäjöiden selontekoja. Ne eivät poikkea millään lailla omastani, mutta annan silti poliisille lausuntoni ja yhteystietoni. En oikein tiedä, paljonko apua lausunnostani on, enhän varsinaisesti *näbnyt* miehen jäävän auton alle. Satuvin vain olemaan niin lähellä, että kuulin sen. Niin lähellä, että päädyin näyttämään Jackson Pollockin maalaukselta.

Vilkaisen taakseni ja näen Jeremyn tulevan ulos kahvilasta kahvimuki kädessään. Hän ylittää kadun keskittyneenä määränpäähensä, mikä se sitten onkaan. Hänen ajatuksensa ovat jo jossakin muualla, kaukana minusta, luultavasti vaimossaan, siinä miten hän aikoo vaimolleen selittää kauluspaitansa puuttumisen.

Otan puhelimen käsilaukustani ja tarkistan ajan. Vielä viisitoista minuuttia ennen tapaamistani Coreyn ja Pantem Pressin kustannustoimittajan kanssa. Käteni vapisevat entistä pahemmin nyt, kun tuntematon mies ei ole enää läsnä kääntämässä huomiotani pois omista ajatuksistani. Kahvi saattaisi auttaa. Morfiini auttaisi aivan varmasti, mutta saattohoidon väki otti kaiken jäljelle jääneen morfiinin mukaansa viime viikolla, kun he äidin menehdyttyä hakivat asunnostani laitteensa ja varusteensa. Harmi kyllä olin niin järkyttynyt, etten muistanut piilottaa sitä. Juuri nyt minulla todellakin olisi sille käyttöä.

2

Kun Corey tekstasi minulle eilen illalla ja kertoi tämän-päiväisestä palaverista, kuulin hänestä ensimmäistä kertaa moneen kuukauteen. Istuin työpöytäni ääressä ja tuijotin ukkovarpaallani ryömivää muurahaista.

Muurahainen oli yksin, poukkoili vasempaan ja oikeaan, ylös ja alas, etsi kai ruokaa tai kavereita. Vaikutti siltä kuin yksinolo olisi saanut poloisen hämmennyksiin. Tai ehkä se olikin innoissaan uudesta ja yllättävästä vapaudestaan. En voinut olla ihmettelemättä, miksi se oli yksin. Muurahaiset kulkevat yleensä kokonaisena armeijana.

Se, että muurahaisen silloinen tilanne kiinnosti minua niin paljon, osoitti selvästi, että oli aika lähteä jonnekin, ulos asunnosta. Minua tosin huolestutti, että kyhjötettyäni viikkotolkulla neljän seinän sisällä äitiä hoitamassa, olisin rappukäytävään uskaltauduttuani täsmälleen yhtä hämmentynyt kuin varpaallani ryöminyt muurahainen. Vasemmalle vai oikealle, sisään vai ulos – *missä kaikki kaverit ovat, missä täällä saa ruokaa?*

Muurahainen kömpi pois varpaani päältä ja jatkoi matkaa parketille. Se pujahti juuri seinänrakoon, kun Coreyn tekstiviestit tulivat.

Kun kuukausia sitten määrittelin suhteemme rajat, toivoin hänen ymmärtävän, mikä on pelin henki: koska seksi

ei enää kuulu kuvioon, soveliaain yhteydenpitokeino kirjallisuusagentin ja hänen kirjailijansa välillä on sähköposti.

Coreyn viesti kuului: *Pantem Pressin talo, 14. kerros. Tava-taan siellä huomisaamuna klo 9. Luulen, että saamme tarjouksen.*

Hän ei tiedustellut sanallakaan äitini vointia. Se ei yllättänyt minua. Häntä ei kiinnosta mikään muu kuin hänen työnsä ja hän itse. Sen vuoksi emme ole enää yhdessä. Hänen piittaamattomuutensa ärsytti minua kohtuuttoman paljon. Hän ei ole minulle mitään velkaa, mutta olisi hän voinut edes esittää välittävänsä.

En vastannut hänelle mitään vielä eilen, laskin vain puhelimeni pöydälle ja tuijotin lattianrajassa olevaa rakoa – sitä, johon muurahainen oli kadonnut. Mietin, löytäisikö se sieltä muita muurahaisia seurakseen, vai oliko se erakkoluonne. Ehkä se oli samanlainen kuin minä ja tunsin vastenmielisyyttä lajitovereitaan kohtaan.

Vaikea sanoa, miksi tunnen niin lamaannuttavaa vastenmielisyyttä muita ihmisiä kohtaan, mutta jos jotakin pitää veikata, arvelisin sen olevan suoraa seurausta siitä, että oma äitini kammosi minua.

Kammota on ehkä turhan voimakas ilmaus, mutta ei äiti kyllä missään nimessä luottanut minuun, kun olin lapsi. Jos koulua ei lasketa, hän piti minut melko lailla eristyksissä muista ihmisistä koska pelkäsi, mitä minussa voisi päästä irti unissakävelypuuskieni aikana. Hänen vainoharhaisuutensa puski versojaan aikuisuuteeni asti, ja siinä vaiheessa olin jo tapoihini piintynyt. Yksinäinen susi. Hyvin vähän ystäviä, ei juurikaan sosiaalista elämää. Minkä vuoksi astuin tänä aamuna ulos asunnostani ensimmäistä kertaa todella pit-

kään aikaan; edellinen kerta oli useita viikkoja ennen äidin kuolemaa.

Olin ajatellut, että sitten kun lähtisin ulos, menisin käymään jossakin sellaisessa paikassa, jota olen ikäväinyt, kuten Keskuspuistossa tai kirjakaupassa.

En todellakaan ollut ajatellut, että löytäisin itseni tästä: seisomasta jonossa kustantamon aulassa, rukoilemassa kiihkeästi, että oli tämä tarjous sitten minkälainen hyvänsä, saan maksettua sen avulla vuokrani, eikä minua hädetä. Tässä minä nyt kuitenkin olen, yhden palaverin päässä joko kodittomuudesta tai työtarjouksesta, jonka ansiosta minulla olisi varaa alkaa etsiä itselleni uutta asuntoa.

Katson valkoista paitaa, jonka Jeremy lainasi minulle kahvilan WC:ssä kadun toisella puolella, ja silottelen sitä käsilläni. Toivon, etten näytä täysin naurettavalta. Ehkä on mahdollista, että onnistun näyttämään siltä kuin ylläni oleva, kaksi kertaa omaa kokoani suurempi miesten kauluspaita olisi jokin uusi, siisti muotikannanotto.

»Kiva paita», joku sanoo takanani.

Tunnistan Jeremyn äänen ja käännyn, järkyttyneenä nähdessäni hänet.

Seuraako hän minua?

On minun vuoroni jonossa. Ojennan vartijalle ajokorttini ja katson sitten tarkemmin Jeremyä. Hänellä on yllään uusi kauluspaita. »Onko sinulla aina varapaita takataskussa?» Ei siitä kovin kauan ole, kun hän antoi minulle päällään olleen paidan.

»Hotellini on korttelin päässä. Hain sieltä uuden paidan.»

Hotelli. Kuulostaa lupaavalta. Jos hän yöpyy hotellissa, on mahdollista, että hän ei ole töissä täällä. Ja jos hän ei ole

töissä täällä, hän ei välttämättä ole kustannusalalla. En oikein tiedä, miksi en halua hänen olevan kustannusalalla. Minulla vain ei ole hajuakaan, kenet täällä tapaan, mutta toivon, että sillä ei ole mitään tekemistä Jeremyn kanssa – ottaen huomioon, millainen aamu meillä on jo takanamme. »Tarkoitaaako tuo, että et ole töissä tässä rakennuksessa?»

Jeremy ottaa henkilökorttinsa esiin ja ojentaa sen vartijalle. »Ei, en ole töissä tässä rakennuksessa. Minulla on tapaaminen neljännessätoista kerroksessa.»

No niinpä tietysti.

»Niin minullakin», sanon.

Jeremy huulilla käväisee hymy ja katoaa saman tien, aivan kuin hän olisi muistanut, mitä kadun toisella puolella tapahtui ja tajunnut, että on vielä liian aikaista olla niin kuin se ei liikuttaisi meitä mitenkään. »Kuinka todennäköistä on, että olemme menossa samaan palaveriin?» Hän ottaa henkilökorttinsa takaisin vartijalta, joka viittooo meidät hissien suuntaan.

»Ei mitään käsitystä», sanon. »Kukaan ei ole vielä kertonut minulle, miksi tarkkaan ottaen olen täällä.» Kävelemme hissille, ja Jeremy painaa neljännen kerroksen nappia. Hän kääntyy kasvokkain kanssani samalla kun ottaa solmion taskustaan ja alkaa sitoa sitä.

En voi olla tuijottamatta hänen vihkisormustaan.

»Oletko sinä kirjailija?» Jeremy kysyy.

Nyökkään. »Oletko sinä?»

»En. Vaimoni on.» Jeremy kiristää solmua, kunnes se on riittävän tiukka. »Oletko kirjoittanut jotain, mistä olisin voinut kuulla?»

»Epäilen vahvasti. Kukaan ei lue minun kirjojani.»

Jeremyn suupielet kaartuvat ylöspäin. »Tuskin maailmassa kovin monta Lowenia on. Pystyn varmasti selvittämään, mitä olet kirjoittanut.»

Miksi? Haluaako hän oikeasti lukea kirjani? Hän katsoo puhelintaan ja alkaa naputella.

»En muuten sanonut, että kirjoitan oikealla nimelläni.»

Jeremy pitää katseensa puhelimessaan siihen saakka, kunnes hissini ovet aukeavat. Hän liikahtaa ovia kohti, kääntyy oviaukossa minuun päin, pitää puhelintaan koholla ja hymyilee. »Ei sinulla ole kirjailijanimeä. Kirjoitat Lowen Ashleigh'n nimellä, joka, hassua kyllä, on kirjailija, jonka kanssa minulla on palaveri puoli kymmeneltä.»

Lopultakin saan nähdä hänen hymynsä, ja niin upea kuin se onkin, en välitä siitä enää.

Hän googlasi minut äsken. Vaikka minun tapaamiseni on yhdeksältä, ei puoli kymmeneltä, hän tuntuu tietävän siitä enemmän kuin minä itse. Jos me tosiaankin olemme menossa samaan palaveriin, sattumanvarainen tapaamisemme kadulla tuntuu jossain määrin epäilyttävältä. Mutta ei kai se, että olimme samassa paikassa samaan aikaan, toisaalta mitenkään mahdotontakaan ollut, ottaen huomioon, että olimme menossa samaan suuntaan, samaan palaveriin, ja satuimme sen vuoksi todistamaan samaa onnettomuutta.

Jeremy siirtyy syrjään, ja astun ulos hissistä. Avaan suuni sanoakseni jotakin, mutta hän ottaa muutaman askelen taaksepäin ja sanoo: »Nähdään kohta.»

En tunne häntä ollenkaan enkä tiedä, miten hän liittyy palaveriin, joka minulla on vähän ajan kuluttua, mutta vaikken ole laisinkaan perillä tämän aamun tapaamisen

yksityiskohdista, en voi olla pitämättä tyypistä. Hän kirjaimellisesti antoi minulle paidan päältään, joten tuskinpa hän on kostonhimoisin luonne.

Hymyilen hänelle, ennen kuin hän katoaa kulman taakse. »Ookoo. Nähdään hetken päästä.»

Jeremy hymyilee takaisin. »Ookoo.»

Katson hänen peräänsä, kunnes hän kääntyy vasemmalle ja katoaa. Päästyäni pois hänen näkyviltään pystyn rentoutumaan vähän. Tänä aamu on vain ollut... vähän liikaa. Ensimmäistajana onnettomuudessa, sitten suljetuissa tiloissa tuon hämmästyttävän miehen kanssa – oloni on todella outo. Painan käteni seinää vasten ja nojaan siihen. Mitä hittoa –

»Olet ajoissa», Corey sanoo ja säikäyttää minut. Pyörähdän ympäri. Hän kävelee minua kohti vastapäiseltä käytävältä. Päästyään viereeni hän kumartuu ja suukottaa minua poskelle. Jäykistyn.

»Sinä et ole ikinä ajoissa.»

»Olin tullut jo aikaisemmin, mutta...» Vaikenen. En selitä Coreylle, miksi en ollut ajoissa paikalla. Ei häntä sitä paitsi tunnu edes kiinnostavan; hän kääntyy samaan suuntaan kuin Jeremy äsken.

»Itse asiassa palaveri alkaa vasta puoli kymmeneltä, mutta pyysin sinua tulemaan yhdeksäksi, koska oletin sinun olevan kuitenkin myöhässä.»

Pyssähdyn ja jään tuijottamaan hänen takaraivoaan. *Mitä hemmettiä, Corey?* Jos hän olisi sanonut, että palaveri alkaa puoli kymmeneltä eikä yhdeksältä, en olisi joutunut onnettomuuden silminnäkijäksi kadun toisella puolella. En olisi saanut päälleni tuntemattoman ihmisen verta.

Järkyttävän koukuttavia juonenkäänteitä tihkuva psykologinen trilleri

Nuori kirjailija Lowen saa ainutkertaisen tilaisuuden: hänet palkataan kirjoittamaan loppuun supersuosittu kirjasarja, jonka luoja Verity Crawford menetti työkykynsä traagisessa onnettomuudessa. Lowen muuttaa Crawfordien kotikartanoon, jota varjostavat sen asukkaiden kohtaamat valtavat menetykset. Tehdessään taustatyötä Lowen tutustuu Verityn komeaan aviomieheen ja alkaa hiljalleen tajuta totuuden Crawfordien liitosta. Se on monin verroin karmivampi kuin paraskaan rikoskirjailija olisi osannut kuvitella.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49468-4

ALKUPERÄISPÄÄLLYS: Murphy Rae Fennell